

Ι Σ Π Α Ν Ι Α

Ἡ ἰδία πολλάκις μετέβη καὶ παρέστη κατὰ τὴν διανομήν, αἰφνιδίως, ὅπως βεβαιωθῇ μήπως γίνωνται καταχρήσεις, ἀνακαλύψασα δὲ τοιαύτας ἐφρόντισε ὥστε νὰ μὴ ἐπαναληφθοῦν.

Ἐκτὸς τούτου, αἱ ἀδελφαὶ τοῦ ἐλέους ἐλάβανον παρ' αὐτῆς κάθε μῆνα τριάκοντα χιλιάδας δραχμῶν, διὰ νὰ βοηθοῦν τὰς οἰκογενεῖας ἐκεῖνας, αἱ ὁποῖαι ἕνεκα τῆς κοινωνικῆς αὐτῶν θέσεως δὲν ἠδύναντο νὰ προσέρχωνται εἰς τὴν διανομήν τοῦ συσσιτίου.

Τῶν ἰδιαίτερων ἀγαθοεργιῶν τὰς ὁποίας ἔκαμνεν ἡ βασιλισσα, ἦτο δύσκολον νὰ ἔχη τις γνῶσιν, διότι συνείθιζε νὰ τὰς κάμνῃ χωρὶς νὰ λέγῃ τι περὶ τούτων εἰς οὐδέν.

Ὀλίγον ἐπίσης ἦσαν γνωσταὶ αἱ ἔξεις αὐτῆς, διότι τὰ πάντα ἐπραττεν ἄνευ ἐπιδείξεως καὶ μετ' ἐπιφυλάξεως, ἥτις θὰ ἐφαίνετο σχεδὸν ὑπερβολικῇ καὶ δι' ἰδιωτεύουσιν ἀκόμη κυρίαν.

Οὕτε αἱ κυρίαι τῆς αὐλῆς ἐγίνωσκον ὅτι μετέβαινε καὶ ἱερουργεῖτο εἰς τὸν Ἅγιον Λουδοβίκον τῶν Ἰσπανίων. Κυρία τις τὴν εἶδε διὰ πρώτην φοράν κατὰ τύχην μεταξὺ τῶν παρ' αὐτὴν εὐρισκομένων γυναικῶν.

Ἐν τῇ περιβολῇ αὐτῆς οὐδὲν εἶχε διακριτικὸν βραχιλίσκου, οὔτε κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας τῶν αὐλικῶν γευμάτων.

Ἡ βασίλισσα Ἰσαβέλλα, ἔφερε μακρὰν ἐρυθρὰν ἐφαστρίδα μετὰ τὰ σήματα τῆς Καστίλης, διάδημα, κοσμήματα καὶ οἰκόσημα. Ἡ Δόνα Βικτωρία οὐδέν. Ἐνεδύετο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ χρώματα τῆς Ἰσπανικῆς σημαίας καὶ μετὰ ἀπλότητα, ἥτις ἀνύσφον πολὺ περισσότερον τὸ στέμμα ἢ ἡ λαμπρότης καὶ ἡ πολυτέλεια.

Ὁ Ἰσπανικὸς χρυσὸς δὲν τῇ ἐχρησίμευεν εἰς οὐδέν, διότι ὅλα τὰ ἔξοδα τὰ ὁποῖα ἔκαμνε δι' ἑαυτὴν, διὰ τὰ τέκνα τῆς, διὰ τὰς θαλαμηπόλους τῆς, τὰ ἔκαμνεν ἐξ ἰδίων τῆς χρημάτων.

Ὅτε ἐβασίλευον οἱ Βουρβῶνοι ὁλόκληρα τὰ ἀνάκτορα ἦσαν κατελημμένα· ὁ βασιλεὺς κατῴκει τὸ ἀριστοκρατικὸν μέρος, πρὸς τὴν πλατεῖαν τῆς Ἀνατολῆς. Ἡ Ἰσαβέλλα, τὸ μέρος ὅπερ βλέπει ἀφ' ἑνὸς μὲν πρὸς τὴν πλατεῖαν τῆς Ἀνατολῆς, καὶ ἀφ' ἑτέρου πρὸς τὴν πλατεῖαν τοῦ Ὀπλοστασίου. Ὁ Μονπασιὲ τὸ ἀντίθετον μέρος πρὸς τὸ τῆς βασιλίσσης. Οἱ πρίγκηπες ἕκαστος ἐν διαμέρισμα πρὸς τὸν Κήπον τοῦ Μαύρου.

Τὸν καιρὸν, καθ' ὃν κατῴκησεν ἐκεῖ ὁ βασιλεὺς Ἀμεδαῖος, μέγα μέρος τοῦ ἀπεράντου κτιρίου ἔμεινε κενόν.

Οὗτος δὲν εἶχεν ἢ τρία μικρὰ δωμάτια· ἦτοι ἐν γρῦφον, ἓνα κοιτῶνα καὶ ἐν καλλωπιστήριον. Ὁ κοιτῶν συνοικιῶναι μετὰ μακροῦ διαδρόμου, φέροντος εἰς τὰ δύο μικρὰ δωμάτια τῶν πριγκήπων, παραπλεύρως τῶν ὁποίων ἦτο τὸ διαμέρισμα τῆς βασιλίσσης, ἥτις δὲν ἤθελε νὰ ἀπομακρυνθῇ ποτὲ ἀπὸ τὰ τέκνα τῆς.

Ἦπῃρχε πρὸς τούτοις μία αἰθουσα πρὸς ὑποδοχὴν. Ὅλον αὐτὸ τὸ μέρος τῶν Ἀνακτόρων, τὸ χρησιμεῖον δι' ὁλόκληρον τὴν βασιλικὴν οἰκογένειαν, ἦτο κατελημμένον πρὶν ὑπὸ μόνῃς τῆς βασιλίσσης Ἰσαβέλλας. Ὅταν αὕτη ἔμαθεν ὅτι ὁ Δὸν Ἀμεδαῖος καὶ ἡ Δόνα Βικτωρία εἶχον ἀρκεσθῇ εἰς τόσον μικρὸν χώρον λέγεται ὅτι ἀνέκραξε μετὰ θαυμασμοῦ: — Οἱ καὶ μὲν οὐδὲν θὰ εἴμπορουν νὰ κινηθοῦν!

Ὁ βασιλεὺς καὶ βασίλισσα συνείθιζον νὰ γευματίζον μετὰ ἓνα οἰκονόμον καὶ μετὰ μίαν κυρίαν τῆς Αὐλῆς. Μετὰ τὸ γεῦμα ὁ βασιλεὺς ἐκάπνιζεν ἐν σιγῇ τῆς Βιργίνιας (ἢς

τὸ ἀκούσουν οἱ δυσφημοῦντες τὸν ἡγεμόνα τοῦτον τῶν σιγῶν), καὶ ἀπεχώρει εἰς τὸ σπουδαστήριόν του, ὅπως ἐνασχοληθῇ εἰς τὰς ὑποθέσεις τοῦ Κράτους. Συνείθιζε νὰ ἐξετάζῃ λεπτομερῶς τὰ πάντα καὶ νὰ συμβουλευεταὶ συχνὰ τὴν βασίλισσαν, ἰδίως ὅταν ἐπρόκειτο νὰ κάμῃ τοὺς ὑπουργοὺς του νὰ ὁμονήσουν ἢ νὰ συμβιβάσῃ τὰ διηρημένα πνεύματα τῶν ἀρχηγῶν τῶν κομμάτων.

Ἀνεγίνωσκε πληθὺς ἐφημερίδων πάσης χροιάς, τὰς ἀνωγύρους ἐπιστολάς, αἵτινες τὸν ἠπείλουν μετὰ θάνατον, ἀλλὰς, αἵτινες τῷ ἔδιδον συμβουλὰς, τὰ σατυρικὰ ποιήματα, τὰ σχέδια περὶ κοινωνικῆς ἀνακαινίσεως, πᾶν ὅ,τι τῷ ἐστέλλετο. Περί τὰς τρεῖς ἐξήρχετο ἐφιππος, αἱ σάλπιγγες τῆς φρουρᾶς ἤχουν, εἰς ὑπηρετῆς μετὰ ἐρυθρὰν στολὴν τὸν ἡκολούθει ἐξ ἀποστάσεως πεντήκοντα βημάτων.

Βλέπων τις αὐτὸν θὰ ἔλεγεν ὅτι δὲν εἶνε βασιλεὺς. Παρετῆρει τὰ παῖδιά, τὰς ἐπιγραφὰς τῶν καταστημάτων, τοὺς στρατιώτας, τὰ λεωφορεῖα, τὰς κοῆνας μετὰ περιεργείας σχεδὸν παιδικῆς. Διέτρεχεν ὅλην τὴν ὁδὸν Ἀλκαλά βραδέως, ὡς ἄγνωστός τις πολίτης σκεπτόμενος περὶ τῶν ὑποθέσεων του καὶ μετέβαινεν εἰς τὸ Prado νὰ ἀπολαύσῃ τὸν καθαρὸν ἀέρα καὶ τὸν ἥλιον.

Οἱ ὑπουργοὶ ἐκράυγαζον· οἱ βουρβωνικοὶ συνειθισμένοι εἰς τὴν ἐπιβλητικὴν ἀκολουθίαν τῆς Ἰσαβέλλας, ἔλεγον ὅτι ὁ Ἀμεδαῖος σύρει εἰς τοὺς δρόμους τὸ γόητρον τοῦ θρόνου τοῦ Ἀγίου Φερδινάνδου· καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ ὑπηρετῆς, ὁ ὁποῖος τὸν ἡκολούθει, παρετῆρει περίξ μετὰ ὕψος δυσηρεστημένον ὡς νὰ ἔλεγε: — Ἰδέτε ἐκεῖ τί τρέλαις! — ἀλλ' ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν ἐλέγετο, ὁ βασιλεὺς δὲν ἐφοβεῖτο ποσῶς. Καὶ οἱ Ἰσπανοί, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, τῷ ἀπέδιδον δικαιοσύνην, οἰαδῆποτε δὲ καὶ ἂν ἦτο ἡ κρίσις αὐτῶν περὶ τῶν φρονημάτων του, περὶ τῆς διαγωγῆς του καὶ περὶ τῆς κυβερνήσεώς του, οὐδέποτε παρέλιπον νὰ προσθέσουν· ὅσον διὰ τὸ θάρρος του δὲν ἔχει τίποτε κανεὶς νὰ εἰπῇ.

Ἐκάστην Κυριακὴν ἐδίδοτο γεῦμα ἐν τῇ Αὐλῇ. Προσεκαλοῦντο στρατηγοί, βουλευταί, καθηγηταί, ἀκαδημαῖκοί, ἄνδρες ἐπιφανεῖς τῶν γράμμάτων καὶ τῶν ἐπιστημῶν. Ἡ βασίλισσα ὠμίλει πρὸς πάντας καὶ περὶ πάντων μετὰ τόσῃν εὐρυμάθειαν καὶ τόσῃν χάριν, ὥστε ὅσον καὶ ἂν ἐγνώριζέ τις ἐκ τῶν προτέρων τὴν εὐφυΐαν τῆς καὶ τὴν παιδείαν τῆς, εὕρισκε πάντοτε ὅτι αὐταὶ ὑπερέβαινον τὴν προσδοκίαν του.

Ὁ λαός, φυσικά, ὁμιλῶν περὶ τῶν γνώσεων αὐτῆς ἐμεγαλοποιεῖ αὐτὰς· ἔλεγεν ὅτι γινώσκει τὴν ἑλληνικὴν, τὴν ἀραβικὴν, τὴν σανσκριτικὴν, τὴν ἀστρονομίαν, τὰ μαθηματικά. Εἶνε ἐντούτοις ἀληθὲς ὅτι αὕτη ὠμίλει εὐχερῶς περὶ πραγμάτων, ἅτινα συνήθως δὲν εἶνε τοῦ κύκλου τῶν γυναικείων σπουδῶν καὶ ὠμίλει οὐχὶ κατὰ τρόπον κενὸν καὶ ἐπιδεικτικόν, ὅστις εἶνε ἴδιος εἰς τοὺς μὴ γινώσκοντας ἄλλο ἢ τίτλους καὶ ὀνόματα. Εἶχε σπουδάσει κατὰ βῆθος τὴν ἰσπανικὴν γλῶσσαν καὶ ὠμίλει αὐτὴν ὡς τὴν ἰδικήν της. Ἡ ἱστορία, ἡ φιλολογία, τὰ ἦθη τῆς νέας τῆς πατρίδος τῇ ἦσαν οἰκεῖα, δὲν τῇ ὑπελείπετο δὲ διὰ νὰ εἶνε καθ'αυτὴ Ἰσπανίς ἢ ἡ ἐπιθυμία νὰ μείνῃ ἐν Ἰσπανίᾳ.

Οἱ φιλελεύθεροι ἐψιθύριζον, οἱ βουρβωνικοὶ ἔλεγον:

— Δὲν εἶνε ἡ βασίλισσά μας.

Ἀλλὰ πάντες ἔτρεπον δι' αὐτὴν βαθύτατον σεβασμόν. Αἱ μᾶλλον ἀδιάλλακτοὶ ἐφημερίδες, τὸ περισσότερον

ὅπερ ἔλεγον, ἦτο νὰ τὴν ἀποκαλοῦν σύζυγον τοῦ Δὸν Ἀμεδαίου, ἀντὶ νὰ τὴν ὀνομάζουν βασίλισσαν.

Ὁ ὀρμητικώτερος τῶν δημοκρατικῶν βουλευτῶν, ὑπανιττόμενος αὐτὴν ἐν τινὶ πρὸς τοὺς Κόρτας ὁμιλίᾳ του δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ τὴν ἀποκαλέσῃ — ἐνδοξον καὶ ἐνάρετον. Ἦτο τὸ μόνον πρόσωπον τοῦ οἴκου, περὶ τοῦ ὁποίου οὐδεὶς ποτε ἐτόλμησε νὰ ἐκστομήσῃ ἀστεϊότητα οὔτε προφορικῶς οὔτε ἐγγράφως· ἦτο ὡς μία μορφή ἀγνὴ ἐν τῷ μέσῳ εἰκόνας τινὸς κακοβούλων γελοιογραφιῶν.

Ὡς πρὸς τὸν βασιλέα, φαίνεται ὅτι ὁ ἰσπανικὸς τύπος ἀπῆλθεν ἀπεριορίστου ἐλευθερίας. Ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ προσηγορικῶς Σαβαυδός, ξένος, νέος τῆς Αὐλῆς, αἱ ἐχθραὶ τῆς δυναστείας ἐφημερίδες ἔλεγον, κατ' οὐσίαν, πᾶν ὅ,τι ἤθελον, καὶ ἔλεγον πράγματα διασκεδαστικώτατα. Τίς ἐλυπεῖτο κατὰκαρδὰ διότι ὁ βασιλεὺς ἦτο feo de cara y de perfil (ἄγχιμος· τὸ πρόσωπον καὶ τὴν κατατομήν), τίς ἐθλίβετο διότι ἐβόδιζε πολὺ ξηρὰ, ἄλλος εὕρισκεν ὅτι ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἀπέδιδε τὸν χαιρετισμὸν δὲν ἦτο καλὸς καὶ ἄλλα ἀσήμαντα καὶ ἀπίστευτα πράγματα. Οὐχ ἦττον ὅμως ὁ λαὸς τῆς Μαδρίτης ἔτρεφε δι' αὐτόν, ἂν ὅχι τὸν ἐνθουσιασμὸν τοῦ Πρακτορείου Στέφανι, τοῦλάχιστον συμπαθεῖαν τινὰ πολὺ ζωντάν.

Ἡ ἀπλότης τῶν ἑξέων του καὶ ἡ ἀγαθότης τῆς καρδίας του, ἦσαν προσιμώδεις καὶ μεταξὺ αὐτῶν τῶν παιδιῶν.

Ἦτο γνωστὸν ὅτι δὲν ἔτρεφε μίσος κατ' οὐδενός, οὔτε κατ' ἐκείνων, οἵτινες εἶχον προσενεχθῇ ἀναξιοπρεπῶς πρὸς αὐτόν, ὅτι οὐδέποτε περιεφρόνησε κανένα, ὅτι ποτὲ δὲν ἐξέφυγε τῶν χειλέων του πικρὸς λόγος κατὰ τῶν ἐχθρῶν του.

Εἰς πάντα ὅστις ἤθελεν ὁμιλήσει περὶ προσωπικῶν κινδύνων, εἰς τοὺς ὁποίους ὁ βασιλεὺς ἠδύνατο νὰ ἐκτεθῇ, πᾶς ἀγαθὸς ἀστὸς ἀπῆντα μετ' ἀγανακτήσεως, ὅτι ὁ ἰσπανικὸς λαὸς σέβεται τοὺς ἔχοντας ἐμπιστοσύνην ἐπ' αὐτόν. Οἱ ἀσπονδότεροι ἐχθροὶ του ὠμίλου περὶ αὐτοῦ μὲ ὀργήν, ἀλλ' ὅχι μὲ μίσος. Ἐκεῖνοι ἀκόμη οἱ ὅποιοι δὲν τὸν ἐχαιρέτων ὅταν τὸν συνήντων καθ' ὁδόν, ἐλυποῦντο διότι ἔβλεπον καὶ ἄλλους νὰ μὴ τὸν χαιρετοῦν καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποκρύψουν τὸ αἰσθημὰ των τοῦτο.

Ὑπάρχοντες εἰκόνας πεποκτότων βασιλέων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐκτείνεται μελανὸς πέπλος, καὶ ἄλλαι, αἱ ὁποῖαι καλύπτονται διὰ λευκοῦ πέπλου, ὁ ὁποῖος τὰς κάμνει νὰ φαίνωνται ὠραιότεραι καὶ σεβασμιώτεραι. Ἐπὶ ταύτης ἡ Ἰσπανία ἔρριψε λευκὸν πέπλον. Καὶ τίς οἶδεν ἂν ἡμέραν τινὰ ἢ θῆξ τῆς εἰκόνης ταύτης δὲν θὰ ἀποσπᾷ ἀπὸ τὸ στήθος παντὸς τιμίου Ἰσπανοῦ κρῦφρον στεναγμὸν, ὡς τὴν ἀνάμνησιν ἀγαπητοῦ προσώπου προσβληθέντος, ἢ ὡς μίαν φωνὴν ἥπταν καὶ γλυκεῖαν λέγουσαν μὲ τόνον λυπηρᾶς ἐπιπλήξεως:

— Καὶ ὅμως... δὲν ἔλαμες καλὰ!

Κυριακὴν τινὰ ὁ βασιλεὺς ἐπεθεώρησε τοὺς voluntarios de la libertad (ἐθελοντὰς τῆς ἐλευθερίας,) οἱ ὅποιοι εἶνε εἰδός τι τῶν Ἰταλῶν ἐθνοφρουρῶν, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἐκεῖνοι παρέχουν καλὴν ὑπηρεσίαν αὐτοθελῶς, ἐνῷ οὗτοι δὲν παρέχουν οὔτε κακὴν καὶ διὰ τῆς βίρας.

Οἱ ἔθελονται ἐπρόκειτο νὰ παρταχθῶσι κατὰ μέκος τῶν δεινροστοχιῶν τοῦ Prado ἀπειρον πλῆθος ἀνέμενον αὐτούς.

Ὅταν ἐφθασα ἦσαν ἤδη τρεῖς ἢ τέσσαρες τάγματα. Τὸ πρῶτον ἦτο τὸ τάγμα τῶν ἀποστράτων. Ἄνδρες ἡλικίας πενήντηκοντα περίπου ἐτῶν, γέροντες δὲ ὅχι ὀλίγοι ἔφερον μαύρην στολήν, πῖλον κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τοῦ Ros γαλόνια ἐπὶ γαλόνιων καὶ σταυροὺς ἐπὶ σταυρῶν κομποὶ καὶ καθάρσιοι, ὡς μαθηταὶ ἀκαδημαῖοι, μὲ βλέμματα ἀγέρωχα καὶ ὑπερήφανα, ἱκανὰ νὰ ἐπιφέρουν σύγχυσιν εἰς τοὺς γρηνατιέρους τῆς Παλαιᾶς Φρουρᾶς.

Μετὰ τοῦτο ἦτο ἄλλο τάγμα μὲ διάφορον στολήν:

περισκελίδες φιαί, χιτῶνιον ἀνοικτὸν καὶ γυρισμένον ἐπὶ τοῦ στήθους μὲ εὐρέα τεμάχια ἐρυθροτάτου ἐριούχου· ὅχι πλέον Ros, ἀλλὰ πηλίκιον μὲ κυανοῦν λορίαν, καὶ ἐφ' ὅπου λόγχη.

Ἄλλο τάγμα, ἄλλη στολή· ὅχι πλέον πηλίκιον, ἀλλ' ἐκ νέου Ros ὅχι πλέον ἐριούχον ἐρυθρόν, ἀλλὰ πράσινον· περισκελίδες ἄλλου χρώματος· ὅχι λόγχαι, ἀλλὰ ξίφη.

Τέταρτον τάγμα, τέταρτη στολή: λοφία, χρώματα, ὅπλα, ὅλα διάφορα.

Ἐρχονται ἄλλα τάγματα, ἄλλαι ἐνδυμασίαι

Τινὰ φέρουν τὴν πρωσσικὴν περικεφαλαίαν, ἄλλα περικεφαλαίαν ἀνευ κορυφῆς· τινὰ λόγχας, ἄλλα ξίφη εὐθέα· τινὰ ξίφη κυρτά, ἄλλα ξίφη ὀφιοειδῆ. Ἐδῶ στρατιῶται μὲ σειρίδας, ἐκεῖ ἀνευ σειρίδων, παρεκεῖ πάλιν σειρίδες. Ζωστήρες, ἐπωμίδες, περιλαίμια, πτερὰ, τὰ πάντα ἀλλάσσουν κάθε στιγμὴν. Καὶ εἶνε ὅλα στολαὶ πολυτελεῖς καὶ πομπώδεις μὲ ἑκατὸν χρώματα καὶ ἑκατὸν ἀθύρματα κρεμάμενα, κινούμενα, ἀπαστράπτοντα.

Ἐκαστον τάγμα ἔχει καὶ μίαν σημαίαν διαφόρου σχήματος, γεμάτην ἀπὸ κεντήματα, ταινίας, κροσσούς.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων βλέπει τις στρατιώτας μὲ χωρικὴν ἐνδυμασίαν, μὲ μίαν ταινίαν οἰανδήποτε, ἐρραμμένην διὰ μεγάλων βελονιῶν ἐπὶ ἐμβλωμένων περισκελίδων· τινὰς ἀνευ λαίμοδετου, ἄλλους μὲ λαίμοδετην μαῦρον μὲ κολόβιον ἀνοικτὸν καὶ ὑποκάμισον κεντημένον· παιδιὰ δεκαπέντε, δώδεκα ἐτῶν, ὠπλισμένα εἰς τὴν ἐντέλειαν, ἐν τῷ μέσῳ τῶν παρταταγμένων στρατιωτῶν· καπηλίδας μὲ κοντὰ φορματᾶκια καὶ ἐρυθρὰς περισκελίδας καὶ μὲ κἀνιστρα πλήρη σιγάρων καὶ πορτοκαλλίων.

[Ἐπιταὶ συνέχεια.]

Π. Α. ΒΑΛΒΗΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Ο ΜΑΡΚΟΣ

— Τὰς κυριακάς, ὅταν δὲν ἔχῃς δουλειά, νὰ ἔρχεσαι ἐδῶ, τοῦ εἶπα, νὰ μὲ βοηθῇς εἰς τὸ πότισμα τοῦ κήπου. Καὶ ἠθέλησα νὰ τὸν πληρώσω.

Ἐκοκκίνησε πολὺ καὶ μοῦ εἶπε μὲ μάτια χαμηλωμένα:

« — Νὰ μὲ πληρώσετε; ἔρχετο τὸ ψυμὶ μου μὲ τὸν ἴδρω τοῦ προσώπου μου καὶ ἡ ψυχὴ τῆς μητερίτσας μου θὰ χερῇ ».

Ἐχαμογέλασεν ἀπὸ ἐσωτερικὴν εὐχαρίστησιν καὶ ἔφυγεν· ἔξω εἰς τὸν δρόμον ἤκουα τοὺς γέλωτας καὶ τὰς βλασφημίας τῶν ἄλλων ἀγυιοπαίδων, οἱ ὅποιοι ἐπικίζον ἀμάδες, ἕνα παιγνίδι ποῦ παίζεται μὲ πέτραις.

— Το ξεύρω, ἐξηκολούθει.

— Τὸ ξεύρεις, αἱ; ὁ κύριος Φαίδων θὰ ἐπικίζεν ἄλλοτε. Ἐτρεῖξα ἀμέσως εἰς τὸ παράθυρον διὰ νὰ παρατηρήσω πῶς θὰ συμπεριφερθῇ τὸ ἰδικόν μου ἀγυιόπαιδον. Ἐπροχωροῦσε ὀργήγορα, χωρὶς νὰ στρέψῃ τοὺς ὀφθαλμούς του πρὸς τοὺς παίζοντας· ἀλλ' ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους θὰ ἐτίμα ἴσως ἄλλοτε διὰ τῆς φιλίας του, ἤρχισαν νὰ τὸν ἐμπαίζωσι καὶ τελευταῖον, ἐπεὶ δὴ τὰ σκώμματα ἔμειναν ἀνευ ἀπαντήσεως, εἰς ἐκ τῶν φοβερωτέρων ἔλαθεν ὀγκώδη λίθον ὑποψιθυρίζων φοβερὰν ὕβριν· ἀπῆκε φοβερὰν κραυγὴν καὶ ὁ λιθὸς ἔπεσεν ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ μικροῦ κακούργου ἐκ τῆς ἐκκληΐσεως, ἐνῷ ὁ προστατευόμενός μου ἔκαμψε τὴν ὁδὸν ἀτάραχος. Ποῦ νὰ ἤξευρα ὅτι τοῦ ἔσωσα τὴν κεφαλὴν.

— Νὰ μοῦ ζήτης, Δανάη μου· ἐτελειώσε τὸ παρμυθίσου;